

et følgerigt Skridt videre, idet § 2 udvider denne Indrømmelse til den egentlige Menigheds-handling i Kirken: „Altergangen.“ Jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer, hvorledes man kan kalde Altergangen den egentlige Menigheds-handling i Kirken, som om Daaben ikke var en Menigheds-handling, og at den er det, troer jeg ikke, at man burde sætte i Skygge, men tværtimod bringe til at træde frem i saa stærkt et Lys som muligt. Men det hedder endvidere i det ærede Medlems Betænkning: „Til en saa vidtgaaende Indrømmelse var der i 1860 stillet Forslag i Landstinget, men Forslaget blev forkastet med 20 Stemmer mod 16.“ Men det forholdes sig ikke ganske saaledes. Der var ikke stillet Forslag til en saa vidtgaaende Indrømmelse, men til en Indrømmelse, der gik endeel videre, og jeg maa vide det, eftersom jeg var en af Majoriteten i Udvalget, der stillede Forslaget, hvorefter der var givet ubetinget Ret til Altergang i Sognekirken, medens den kongelige Anordning kun indeholder en ved Biskoppens eller Ministeriets Samtykke betinget og begrændset Ret. Det gjør en ikke ringe Forskjel, og dersom man vil have en Forestilling om, hvilken Forskjel det gjør, og hvorledes denne Sag maaskee vilde have stillet sig, dersom det kun havde været en betinget og begrændset Ret, saaledes som den, der nu er fastsat ved den kongelige Anordning, da træffer det sig ret mærkeligt, at to Medlemmer af Udvalget, den ærede 3die Landstingsmand for 2den Kreds (Vorgen) og den ærede 1ste Landstingsmand for 9de Kreds (Faurshou), kunne give Underretning derom. De stemte Begge i 1860 imod den ubetingede Ret til Altergang; men de ere med blandt den Majoritet i Udvalget, som her har erklæret, at den aldeles bifalder „Indholdet af den paaberaabte kongelige Anordning af 2den forrige Maaned, der giver Medlemmer af Folkekirken, som have løst Sognebaand, Ret til, Enhver for sit Bedkommende, at lade forrette Børnebaad, Brudevielse, Rigdale samt, under visse nærmere Bestemmelser, Altergang i deres Sognekirke osv.“ Jeg skal imidlertid ikke videre gaade ind derpaa, men kun gjøre opmærksom paa, at det ikke forholdes sig ganske rigtig hermed; dersom det i Betænkningen havde staaet

saaledes, som det virkelig forholdt sig, hvis der altsaa istedetfor: „til en saa vidtgaaende Indrømmelse“ stod: „til en endnu videregaaende Indrømmelse“, vil man see, at hele Bevissførelsen havde mistet sin Spids.

F. Nielsen: Det har været mig velkomment, at det ærede 8de Medlem for anden Kreds (Frølund) har stillet et Endringsforslag, hvorved hele den kongelige Anordning foreslaaes ophøiet til Lov, da der derved er givet Anledning til at debattere Indholdet af den, foreslaae Endringer deri og tage Beslutninger derom. Vel har den høitærede Minister tilkjendegivet, at det aldeles ikke vilde faae nogen Indflydelse paa Administrationen, om en saadan Lov blev vedtaget eller ikke, da han ikke vilde anbefale den til Hans Majestæt Kongens Sanktion; men jeg tillader mig dog at tvivle om, at dette vilde blive det endelige Resultat af hans Overveielser i saa Henseende. Dersom man tænker sig, at Lovforslaget blev vedtaget af begge Rigsdagens Thing, da vilde dog vistnok den høitærede Minister tage under fornyet Overveielse, om han ikke skulde tilraade Hans Majestæt at gaae ind paa den saaledes af hele Rigsdagen vedtagne Lov. Den høitærede Minister udtalte ogsaa, at dersom man vilde foreslaae Endringer deri og sætte disse Endringer igjensiden, vilde det ikke faae nogen Indflydelse paa ham, medmindre der dermed var forbunden en udtrykkelig Udtalelse af Misbilligelse med det Forhold, han havde brugt ved at foreslaae Hans Majestæt Udstedelsen af den kongelige Anordning. Misbilligelse er nu et meget stærkt Udtryk, og for at Thinget eller hele Rigsdagen skal misbillige en Ministers Forhold gjennem en udtrykkelig Udtalelse, maatte der være sleet Noget, der i høi Grad kunde lægges ham til Last. Derimod vilde Thinget, ved at vedtage Lovforslaget med Endringer, tilkjendegive den høitærede Minister, at det nærede en fra hans afvigende Mening om denne Sag, og anspore ham til, efter fornyet Overveielse mulig at bevæge Hans Majestæt Kongen til at begrænde og modificere den kongelige Anordning eller antage Loven med de af Rigsdagen vedtagne Endringer. Det vilde dog vistnok ikke blive